

Sygn. akt II KZ 43/20

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie skazanego **J. G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 18 lutego 2021 r.

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego

z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt V WKK (...) (V Ka (...))

o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego J.G. – adw. P.A.,

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 września 2020 r., sygn. akt V Ka (...)

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego J. G. – adw. P. A., od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 września 2020 r., sygn. akt V Ka (...) – wobec stwierdzenia, że kasację oparto na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 i 2 k.p.k.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył obrońca skazanego, zarzucając naruszenie art. 523 § 1, § 2, i § 4 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 521 § 1 k.p.k. wobec uznania za niedopuszczalną kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego w sytuacji, w której sąd skazał J. G. na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, podczas gdy ograniczenia te nie dotyczą skazanego z uwagi na złożenie przez niego wniosku o podjęcie przez podmioty specjalne czynności, o których mowa w art. 521 § 1 k.p.k.

Wskazując na powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Stosownie do dyspozycji art. 523 § 1, § 2 oraz § 4 k.p.k., kasację na korzyść oskarżonego strony procesowe mogą wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania – bądź też z powodu wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ograniczenie to nie dotyczy podmiotów specjalnych wymienionych w art. 521 k.p.k.

W zaskarżonym zarządzeniu prawidłowo wskazano, że J. G. został skazany na karę pozbawienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a wniesiona przez obrońcę kasacja nie została oparta na zarzucie, który wskazywałby na zaistnienie uchybienia przewidzianego w art. 439 k.p.k.

Konsekwencją tych ustaleń jest ustawowa niedopuszczalność kasacji wniesionej przez stronę w tej sprawie, gdyż wobec rodzaju kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – tylko wykazanie zaistnienia uchybienia należącego do kręgu bezwzględnych podstaw uchylenia orzeczenia, otwierałoby drogę do wniesienia i rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o którym mowa w art. 519 k.p.k.

Powyższej konkluzji nie zmienia okoliczność wystąpienia przez stronę do podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. z wnioskiem o rozważenie wniesienia kasacji na jej rzecz. Stanowisko obrońcy w tym zakresie uznać należy za zupełnie dowolne i oczywiście sprzeczne z jasnymi regulacjami zawartymi w art. 523 § 1, § 2 i § 4 k.p.k. Wynikające z art. 523 § 2 k.p.k. ograniczenie dopuszczalności wnoszenia kasacji na korzyść oskarżonego było przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 17 maja 2004 r., sygn. SK 32/03, uznał, że powyższy przepis jest zgodny z art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji RP i nie jest niezgodny z art. 31 ust. 3 i art. 42 ust. 2 Konstytucji RP.

Należało zatem stwierdzić zasadność zaskarżonego zarządzenia. Zarówno zarzuty zażalenia, jak również argumentacja przywołana w uzasadnieniu tego środka odwoławczego, świadczą o zupełnym braku zrozumienia warunków

determinujących dopuszczalność wniesienia kasacji. Wydanie odmiennej decyzji byłoby oczywistym błędem i musiałoby skutkować pozostawieniem kasacji bez rozpoznania przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.